

TRAMPOTY SAMOÁ½IVITELKY

Stá™eda, 02 Á•erven 2010

Prošcaron;la jsem si rozvodovými horory pÁ™ed tÁ™emi lety. Nakonec jsem ve všcaron;em ustoupila, abych se trápení zbavila a má›la klid. Bývalému manželovi zÁ™stal mu dÁ™m, na který dodnes platím dvÁ› tÁ™etiny úvÁ›ru. Já si musela vzít hypotéku na byt, abych má›la kde bydlet s dÁ›tmi a pokud jsem po nÁ›m nÁ›co chtÁ›la, odpovÁ›dÁ›l: "ChtÁ›la jsi to, tak starej".

Po tÁ™ech letech se teÁ•, kdyÁ¾ jde syn do prváku na stÁ™ední a dcera do první tÁ™ídy na Zšcaron;, tak se rozhodl psníÁ¾ení výÁ¾ivného. PÁ™l roku byl na neschopence (to on vÁ¾dy má›l rád se jen tak válet) a po pÁ™l roce ho vyhodili z práce (ani se jim nedívím). Novou práci nehledá, válí se doma a neposílá uÁ¾ ani alimenty. PoÁ™ád se u nás mluví o právech dÁ›tí a o tom, jak se stát stará o matky s dÁ›tmi, ale skutek utek. Pokud otec dÁ›lá na Á•erno, tak "nemá Á¾ádný pÁ™íjem", takÁ¾e je vlastnÁ› on ten chudáÁ•ek. U soudu nic nezmA™Á¾u a nikoho nezajímá, jestli mám peníze pro dÁ›ti ne. On tam jen Á™ekne: NEMÁM a soudkynÁ› pokrÁ•í rameny, podívá se na má› a: "Tak kdyÁ¾ nemá, tak co máme dÁ›lat".

Je to bordel (jinak se to opravdu nedá napsat) a jsem pÁ™esvÁ›dáena, Á¾e jediný, komu tento stát pomáhá, jsou gauneÁ™í flákaÁ•i. Ne, nepotÁ™ebuju radu, protoÁ¾e v tomhle a podobných dalšcaron;ích pÁ™ípadech Á¾ádná rada ani pomoc není. V podstatÁ› jsem si chtÁ›la jen "vylít srdíÁ•ko", jak se Á™íká. Musím to zvládnout sama. A vím, Á¾e sama v tom rozhod nejsem... Renata